

## ხებრონის ბილიკებზე

ხებრონის მთებს ხშირად მიაკითხავდა ხოლმე, განსაკუთრებით მაშინ როცა რაიმე განსაცდელი შეემთხვეოდა ან უბრალოდ თავს უგუნებოდ გრძნობდა. მიუხედავად იმისა, რომ ჯერ ძალიან ახალგაზრდა იყო, მაინც მძაფრად განიცდიდა მის ოჯახსა თუ საახლობლოში ატეხილ აურზაურს, რასაც თითქმის ყოველდღიური ხასიათი ჰქონდა და ამიტომ ისიც გაიხურავდა ხოლმე სახლის კარებს და ხებრონის მთებისკენ წაუყვებოდა ხრიოკით მოქარგულ შარაგზებს.

ახლაც აღელვებული ნაბიჯებით შინ გამეფებულ ხმაურსა და უმსგავსობას გაურბოდა, როგორც წესი სადამო ხანს მამამისი სვიმეონი სახლში მთვრალი ბრუნდებოდა, რასაც დაუსრულებელი ლანძღვა-გინება თუ ძალმომრეობა მოსდევდა. დიდად არც დილა-შუადღეს გრძნობდა თავს მშვიდად, ასეთ დროს უმეტესად სამეზობლო სახლებიდან ესმოდა ძალადობისა თუ გოდების ხმები. ახსენდებოდა ისიც, რომ რამდენიმე დღის წინ მის ერთ მეზობელ ქალს შეუსწრეს საყვარელ მამაკაცთან ერთად, რასაც მთელი ალიაქოთი მოჰყოლია. მართალია ჯერ იმ ქალისთვის განაჩენი არ გამოეტანათ, მაგრამ დღევანდელი დღესავით ნათელი იყო მისი სევდიანი ბედი.

“როგორ შეიძლება ამ ყოვლის მომცველ ღალატსა და ძალადობაში ადამიანი ადამიანად დარჩეს?!” – მიდიოდა ნელი ნაბიჯებით და საკუთარ თავს ეკითხებოდა კითხვას, რომელიც უკვე რა ხანია რაც სტანჯავდა, რადგან არსაიდან მოისმოდა მასზედ პასუხი. “ნუთუ ყოველივე სისხლისა და მონობის ჭაობში უნდა შთაინთქეს და ამით დასრულდეს მთელი ტანჯვა და წამება?!” – განაგრძობდა საკუთარ თავთან საუბარს და თანდათან ამჩნევდა როგორ გაივსო სამყარომ მის ირგვლივ, მალე კი მომცრო ტბაც გამოჩნდებოდა, ხებრონის მთათა ფერდობებზე რომ აქა-იქ აელვარდებოდნენ და სიციხით დაღალულ მგზავრებს წამიერი დასვენებისა თუ განცხრომის ნებას დართავდნენ.

უპირველესად კი მაინც საკუთარ მარტოობაზე ნაღვლობდა, რადგან არავინ ჰყავდა გვერდით ვისაც განსაცდელის ჟამს შეეხიდებოდა, ვისაც საკუთარ ტკივილსა და დარდს გაუზიარებდა, არადა უკვე მერამდენედ ტოვებდა მშობლიურ სახლს ან რამდენჯერ უთქვამს გაბრაზებულ გულზე, რომ უკან აღარასდროს დაბრუნდებოდა, მაგრამ საით ან ვისთან უნდა წასულიყო, იყო კი ვინმე ვინც მის საბრალო და სევდიან არსებას შეიფარებდა?! ახლაც იგივე სიტყვები წარმოთქვა, რომ შინ აღარასდროს დაბრუნდებოდა, იმის იმედად რომ

საიდანღაც შველა მოაღწევდა, მაგრამ შესანიშნავად უწყოდა, რომ ბოლოს მაინც მშობლიურ სახლში დაბრუნდებოდა.

ტბაც გამოჩნდა, ერთგული და მეგობარი ტბა, რომელიც მთელი ამ დროის მანძილზე მისი უხმო თავშესაფარი გამხდარიყო. ხშირად სტუმრობდა ხოლმე ამ ადგილს, განსაკუთრებით კი მაშინ როცა სიცხითა და ყოფიერებით დაღალულს ცოტაოდენი გაგრილება მოესურვებოდა. შორიდანვე შენიშნა მოლურჯო ტალღების მსუბუქი ლივლივი, დაინახა თუ როგორ სერავდა ჩამავალი მზის სხივები ტბის ლაჟვარდოვან სარკეს და გამეტებით ისწრაფვოდა ქვევით და ქვევით, და ამ დაუოკებელ სწრაფვაში ჩანდა თუ როგორ არ სცნობდნენ არავითარ წინაღობასა თუ დაბრკოლებას მზის სხივები, რომ როგორმე ტბის ფსკერამდე ჩაეღწიათ და ერთსახოვანი წყვდიადი სინათლით შეეცვალათ. “მზის შორეულ სხივებს ხომ არ ჰგავს კაცის ცხოვრება?!” – გაეფიქრა უეცრად – “რომ კი არ მიატოვო ბნელი არამედ გამეფდე მასზედ, როგორც სინათლე”

გადაწყვიტა წყალში შესულიყო, წამით მაინც გაეღწია მიწიდან და დავანებულიყო სადღაც სხვაგან, განსხვავებულ მდგომარეობასა და სივრცეში. წყალში შეადგა თუ არა ფეხი, მაშინვე მთელი მისი ტანჯვით აღსავსე დღეები მოაგონდა, თუ რამდენჯერ მოსულა ამ ადგილას, რამდენჯერ შეუდგამს ფეხი ანკარა წყლის საამო აუზში და რამდენჯერ შეუფარებია მის ზვირთებს სევდიანი კაცის დანანება. წელამდე შევიდა და იგრძნო თუ როგორ ნელი-ნელ ივსებოდა საამო სისველით მისი სხეული და განცდა ეუფლებოდა, რომ წყალს მთელი მისი ცხოვრების ჭუჭყი და ხმაური თან მიჰქონდა, გრძნობდა როგორ იწმინდებოდა და თავისუფლდებოდა, როგორ იზადებოდა თავიდან გასაოცრად ბედნიერი და უზრუნველი. სადაცაა წყალში უნდა შეეცურა, რომ საშინელი ყვირილის ხმა მოესმა. მაშინვე გამოერკვია უზრუნველობის ნაოცნებარი საუფლოდან და მზერა ირგვლივ მიმოატარა, არავინ ჩანდა, ხმა კი კიდევ უფრო მძაფრდებოდა და საშველად მოუხმობდა. უეცრად კი ტბის მოპირდაპირე მხარეს, წყალში მოძრავი სილუეტი დალანდა, მიხვდა რომ ადამიანი განსაცდელში ჩავარდნილიყო და ხელებს უმოწყალოდ იქნევდა, იმის იმედად რომ ვინმეს შეენიშნა ან სულიერისთვის ხმა მიეწვდინა.

მაშინვე ამოვიდა წყლიდან და ტბის სანაპიროს გასწვრივ გაიქცა, რომ რაც შეიძლება მალე მიეღწია მოპირდაპირე მხარეში. თავგამოდებით მირბოდა, თითქოს ვინმე მოსდევსო და შიშველი ფეხები სისხლისფერს აფრქვევდა კლდოვან ზედაპირსა თუ ქვა-ღორღიან მიწასთან ყოველი შეხებისას. მალევე მიაღწია სათანადო ადგილს და საჩქაროდ შეეცურა წყალში, მიცურავდა და თან განწირული ხმები მოესმოდა. შეამჩნია რომ ის ვინც იხრჩობოდა დაახლოებით მისი ასაკის მამაკაცი იყო, ახლოს მივიდა და ტანზე მოეჭიდა, რომ კაცი ზემოთ

აეწია, რათა ცოტაოდენი ჰაერი გაჭირვების გარეშე ჩაესუნთქა და გაეგო, რომ შველა უკვე მასთან იყო.

- ფეხი ნაპრალში ჩამეჭედა\_ გაისმა მოულოდნელად ხმა

მიხვდა საქმე რაშიც იყო, მასაც ხშირად დამართნია იგივე ტბაში ცურვისას და ხშირად გასჭედვია ფეხი კლდოვან ნაპრალში. ჩაყვინთა, რომ შექმნილი სიტუაცია შეეფასებინა და რამდენიმე წამში ისევ ამოყვინთა.

- არაფერია, კლდის ნაწილს ამოვტეხავ და ფეხის ამოღებას შეძლებ\_ წარმოთქვა უცნობისადმი იმედიანად, ისევ ჩაყვინთა, წყლის ფსკერზე რამდენიმე ქვა იპოვა და კლდოვანი ნაპრალის ამოტეხვა დაიწყო, რამდენჯერმე მძლავრად დაარტყა და შენიშნა თუ როგორ ამოაძრო ფეხი გაჭირვებით და უმაღლე როგორ იფეთქა ცოტაოდენმა სისხლმა ნაპრალის წიაღიდან, თითქოს ვიღაც ტანჯვითა და წამებით იზადებო.

ნაპირზე მალევე გამოვიდნენ და როცა გადარჩენილმა ახალგაზრდამ თავი სამშვიდობოს იცნო, მადლიერებით აღსავსემ კრძალვით წარმოთქვა.

- ჩემი სახელია ელეაზარი<sup>1</sup> და სიცოცხლის ბოლომდე შენი მადლიერი ვიქნები, რომ გადამარჩინე\_ წარმოთქვა და ხელი გაუწოდა, მანაც ხელი შეაგება გამოწვდილ ხელს და იგრძნო სიკეთის გასაოცარი მშვენიერება.

- მეც ხშირად ჩავვარდნილვარ იგივე დღეში, ტბა სავსეა მსგავსი ადგილებით, გაცილებით უფრო უსაფრთხო მოპირდაპირე მხარეა\_ თქვა და ხელით მიანიშნა მის ახლად შეძენილ მეგობარს.

გზას შინისკენ ერთად გაუდგნენ, მიუხედავად იმისა რომ უკან აღარ უნდა დაბრუნებულიყო. მეგობარს ათასგვარ ამბებზე ესაუბრებოდა, ზოგჯერ გაელიმებოდა, ზოგჯერ კი სმენად გადაიქცეოდა, ერთ რამეს კი ხვდებოდა, რომ უკვე მარტო აღარ მოუწევდა ამ ადგილებში ცურვა თუ სიარული. ახლად შეძენილმა მეგობარმა ყველაფერი გადაავიწყა, წამიერად დაავიწყა ის განწყობა რითიც რამდენიმე საათის წინ შინიდან წამოვიდა. ერთმანეთს მის სოფელთან ახლოს დაშორდნენ და მან მარტო გააგრძელა სახლისკენ მიმავალი გზა. იცოდა, რომ იქ ისევ ყველაფერი ძველებურად დაუხვდებოდა.

მიდიოდა მშობლიური კერისკენ მიმავალ შარაგზაზე და ფიქრობდა იმ მოულოდნელ თავგადასავალზე რაც თავს გადახდა, ფიქრობდა ნამდვილი სიკეთის არსზე. შორიდან დაღანდა ნაცნობი სოფელი და გაეფიქრა, რომ იქნებ მისი სოფლელებიც უხილავ ნაპრალში არიან გაჭედნილები და ყოფიერების ჭაობში ჩაფლულნი ხელებს უიმედოდ ასავსავებენ, ერთმანეთს აგინებენ და ლანძღავენ, სრულიად უმიზეზოდ ათასგვარ რაიმეს აბრალებენ და ათასფერ იარლიყს აკრავენ ურთიერთის არსებებს. ხედავდა მშობლიურ სახლებს და საკუთარი სიკეთე ახსენდებოდა, რომელიც ვერავინ დაინახა და რომელსაც ასე

---

<sup>1</sup> El'azar, ითარგმნება როგორც "ღმერთი დაეხმარა"

შეუმჩნევლად და უბრალოდ ჩაეარა და ალბათ ისიც არასდროს იტყოდა მომხდარის შესახებ, რადგან ამ ხალხისთვის, გარს რომ ერტყა, სიკეთეს შინაარსი დაკარგვოდა. ჩაფიქრდა, თუ რატომ უწოდებდნენ მის ირგვლივ მყოფი ხალხი, ვინმე სხვა ადამიანს ბოროტს. მხოლოდ იმიტომ რომ ისინი ადამიანის უსასრულო არსებას, მისი ცხოვრების რომელიღაც მომენტთან აიგივებდნენ, იმ მომენტთან როცა მან ცოდვა ჩაიდინა ან რაიმე შეეშალა, მაგრამ ნუთუ მარტოოდენ რამდენიმე წამია კაცის არსება?!

“იქნებ ჩემი ცხოვრებაც ამგვარი გახდეს?!” – განაგრძობდა ფიქრს და ნელი ნაბიჯებით ბავშვობის ბილიკებს თელავდა – “საკმარისია მეც რაიმე შემეშალოს, საკმარისია ერთი ღალატი ან ერთი უღირსი საქციელი, რომ მაშინვე ბოროტ, მოღალატე ადამიანად შემრაცხავენ. ის სიკეთის მდგომარეობები კი სამარადისო დავიწყებაში შთაინთქმებიან, მაგრამ თუ ადამიანები სხვა ადამიანს უმეტესად ბოროტების მდგომარეობებთან აიგივებენ, იქნებ ღმერთი იყოს ის, ვინც ადამიანურ არსებებს მათ მიერ დაუფლებულ სიკეთის მდგომარეობებთან გააიგივებს, და ამიტომაც ეყვარება ყველა განურჩევლად ყველაფრისა. განა ეს ხალხი სხვებს რომ განიკითხავენ, ბჭობენ სხვათა სიკეთესა თუ ბოროტებაზე, ყოველ წამიერ არ ღალატობენ ღმერთს?!”

მიდიოდა და გრძნობდა თუ როგორ დაბრუნებოდა სევდა, როგორც მისი ერთგული მეგობარი, აგონდებოდა ელეაზარი, ნუთუ ის ერთი მაინც ტკბილად მოიგონებდა ოდესმე მის მწუხარე არსებას, ის ერთი მაინც სხვაგვარად შეხედავდა მის ცხოვრებასა და წვალებას?!

მიდიოდა შინისკენ და მტანჯველ საფიქრალს მოეცვა იუდა ისკარიოტელი.